

Sielu, Aine Ja Elinvoima

Kirj. Albert Daiber

JOS luomme silmäyksen ihmishengen rajattoman pitkään kehityskulkuun niin huomaamme, että useat ratkaistavat ongelmat, joihin esi-isämme uhrasivat työtä ja voimaa, nykyään ovat jääneet unhoituksiin, joko siksi, että ne kerta kaikkiaan on lopullisesti ratkaistu tai ettei niiden ratkaisu enää huvita. Mainitsen tässä vain kysymyksen ympyrän neliöstä, yhtä ikivanha ongelma kuin *perpetuum mobilekin*, jonka ratkaisua nykyään tuskin kukaan toisinaan miettii.

Mutta kautta vuosituhansien kulkee punaisen langan tavoin henkisen elämämme kehityksessä tuo sukupolvesta sukupolveen perintönä jätetty kysymys elämän syntyanoista ja sen ilmiöistä. Vetoamalla kaiken luojaan korkeampaan maailmoja hallitsevaan olentoon, on yhtä mukavalla kuin yksinkertaisella tavalla koitettu löytää vastaus tähän kysymykseen. Milloin ihminen vakavimman, innokkaan mietiskelyn avulla ei löytänyt pulman ratkaisua, turvautui hän jo harmaassa muinaisuudessa uskomaan yliluonnollisia asioita. Täten on syntynyt dualismi, tuo kaksipuolinen maailmankatsomus, jota myös nimitetään vitalistiseksi eli teleologiseksi; sen mukaan ovat kaikki elämänilmiöt tarkoituksellisesti toimivien vaikuttimien eli syiden (*causae finales*) tuloksia ja koko maailman avaruus on jaettu toisistaan täydellisesti erotettuun alaan: aineelliseen ruumismaailmaan ja aineettomaan henkimaailmaan.

Tämän aineettoman (immaterial) henkimaailman hallitsijana on jumala, kaiken luoja ja ylläpitäjä. Niin opettaa meille uskonoppi. Täten on yhä selvempään maailmantuntemukseen pyrkivä ihminen joutunut häiritsevään ristiriitaan, joka vielä tänäkin päivänä saa useat mielet kuohuksiin, vaikka tutkiva, totuuden puolesta taisteleva tiede onkin saanut tuon "peruservoituksen" tyydyttävällä tavalla ratkaistuksi. Mutta tuhatvuotisia, tottumuksen ja iän traditsioiden pyhittämiä erehdyksiä ei hevillä saada kumotuiksi, ja surkuteltavana tosiasiana näemme jokapäivä miten kiihkoisesti niiden puolesta kamppaillaan, niin, sillä tahollahan pidetään uskonnollisten opinkappalten hylkäämistä mitä kauheimpana rikoksena.

Tunnollisen tutkimuksen selville saamia totuuksia, jotka suureksi osaksi ovat kumoamattomasti todistetut, ei tämä vanhoillisen ahdasmielisyyden hyökyaalto voi järkyttää, vaan on vähitellen kadottanut voimansa.

Mitä me sitten oikeastaan käsitämme ruumiillisella maailmalla? Ei mitään muuta kuin omien aistiemme havaintoja. Ainoastaan aistiemme tekemistä kokemuksista saamme käsityksen materiaasta. Kaikki mitä aistimilla voimme tuntea, ta-

pahtuu vaan havaintojen, kokemuksen avulla. Raudanpalasen esim. tunnemme, "aine kappaleeksi." Mutta mitä tuo kappale on? Ainoastaan siitä saamiemme kokemusten summa; teemme johtopäätöksemme sen väristä, painosta, kovuudesta, kylmyydestä j. n. e. Käsityksemme meitä ympäröivästä ainemaailmasta riippuu kokonaan aistiemme kehityksestä ja harjoituksesta. Senpä vuoksi täytyykin ihmisillä, joiden aistit synnynnäisesti ovat vialliset, tietenkin olla kokonaan toinen käsitys ainemaailmasta kuin aisteiltaan terveillä ihmisillä.

Kaikki käsitteemme ainemaailmasta välittävät meille aivomme. Näin ollen kaikki mitä ympärilämme näemme, sekä elävät että elottomat kappaleet, ovat meidän omia aistinten avulla saamia käsitteitämme. Kullekin meistä on meitä ympäröivä maailma vain saamiemme käsitteiden kokonaisuus; meidän oma itsemme on vain pienoinen osa tästä käsitteiden ryhmästä.

Kaikki mitä maailmassa kykenemme huomaamaan, kaikki todella oleva, on aistiemme avulla kuvastunut aivoihimme. Käsityksemme ainemaailmasta kokonaisuudessaan on, kuten sanottu, vain sielumme (psyken) havaintotulos. Mutta ainemaailma itse ei sitä vastoin edusta psyken kaikkia puo-

lia. On olemassa koko joukko käsitteitä, kuten esim. ilo, tuska, mielihyvä, pahoinvointi j. n. e., joita emme voi käsittää aineellisina.

Psykologian eli sielutieteen tarkoituksena on etupäässä saada nuo korkeammat sielulliset ilmiöt, toisin sanoen monipuoliset käsiteryhmät jaetuksi yksinkertaisimpiin alkuosiinsa. Tällä tavoin tullaan vihdoinkin alkuperäisimpiin sielullisiin perusteluihin, elementteihin, joiden yhdistyksistä nuo korkeammat sielulliset ilmiöt ja käsitteet ovat syntyneet.

Nyt ei kuitenkaan aineen (materian) käsite ole mikään yksinkertainen psyyllinen elementti, vaan useampien käsitteiden summa. Itse atoomikin, jolla käsitämme hyvin pientä, yhä jatketusta aineen jaottamisesta syntynyttä ainehiukkasta, jota ei voida enää jaoittaa pienemmäksi, on sekin yhä vielä "kappale" määrättyillä ominaisuuksilla, jotka voimme määrittellä tuon analytisesti käsiteltävän kokonaiskappaleen johdolla, josta atoomi muodostaa osan.

Luonnontiede selittää kaikki ainemaailman ilmiöt johtuvan atoomien liikkumisesta. Mutta tällä tavoin emme kuitenkaan vielä voi selittää kaikkia ilmiöitä, ainakaan suoranaisesti. Sillä vaikka tietoisuus, tunnekyky, onkin välittömässä yhteydessä atoomien liikunnan kanssa, niin jää meille kuitenkin kokonaan tuntemattomaksi tietoisuuden syntyminen, samoin kuin emme tiedä millä tavoin tuo atoomien monimutkainen siirtyminen ja ryhmittyminen tapahtuu; nämä itsessään sängen yksinkertaiset elämänilmiöt jäävät siis meille hämäräksi arvoitukseksi.

Mutta jos tahdomme olettaa — ja sen voimme loogiikan nojalla huoletta tehdä — että tietoisuus jo semmoisenaan kuuluu atoomin oleellisiin ominaisuuksiin, niin tulee tämä arvoitus paljon selvemmäksi, ja me tulemme johtopäätökseen, että itse asiassa kaikki ilmiöt johtuvat samasta syystä eli vaikutimesta. Ja miksi hylkäisimme tämän johtopäätöksen, kun kerran kaikki muut havaintomme viittaavat yhtenäiseen maailmanjärjestelmään? Meillä ei ole syytä moiseen kieltoon.

On siis olemassa vain yksi maailma, sanottakoon sitä sitten elämäksi, luonnoksi tahi miksi tahansa. Se on samantekevä. Ne ovat kaikki yhden ja saman asian nimiä. Mutta tästä on välittömänä johtopäätöksensä, että myös tietoisuutta on olemassa vain yhtä laatua, eikä kahta. Itsestään seuraa tästä myös, ettei voi olla olemassa mitään todellista dualismia, eroa hengen ja aineen välillä. Koska nyt ainemaailma on osa psykestä, niin täytyy tätä ainemaailmaa, materiaa, ohjaavien lakien olla täydellisesti samat, jotka ohjaavat henkimaailmaakin, psykeä.

Nämä monistisen maailmankatsomuksen — joka käsittää koko maailmanavaruuden yhtenäiseksi kokonaisuudeksi — saavuttamat johtopäätökset ovat niin yksinkertaisia ja selviä, ettemme voi muuta kuin oudoksua noita kiihkeitä hyökkäyksiä, joita vielä nytkin, XX:n vuosisadan alussa tehdään näitä kieltämättömiä perustotuuksia vastaan; ja miten vastustajien leirissä usein vielä turvaututaan vanhaan kummitukseen: aineesta riippumattomaan erityiseen voimaan.

Vielä nykyaikanakin, jonka edistyksiä kaikilla inhimillisen tiedon aloilla niin kernaasti ylistetään, käydään ennakkoluulojen sokealla vimmallä todellisen tieteen ja sen edustajien kimppuun, ja sitovien todistusten puutteessa turvaututaan usein parjauksiin. Vanhan opin kannattajat, jotka niin peräti mukavasti pääsevät kaikesta rasittavasta, pulmallisesta ajatustyöstä jumalallisen ja siveellisen maailmankatsomuksensa avulla, panevat kaikki voimat ja vivut liikkeeseen, kun on kysymyksessä "materialismin" vaarallisten, turmiotatuottavien oppien vastustaminen. Harvoin lienee sanaa käytetty enempi väärin kuin sanaa: *materialismi*. Ehdoin tahdoin, asiaan perehtymättömän suuren yleisön harhaan johtamiseksi sekoitetaan puhtaasti tieteellinen, luonnontuntemukseen perustuva materialismi (johtuu latinalaisesta sanasta *materia* — aine) n. s. siveelliseen materialismiin, jolla ei ole tieteellisen tutkimuksen kanssa pienintäkään yhteyttä, vaan jonka johtavana perusaatteena on aistillinen nautinto. Luonnontieteellinen materialismi on vakaviin tutkimuksiin perustuva maailmankatsomus, jonka mukaan kaikki ainemaailman ilmiöt johtuvat yhdestä ainoasta yhteisestä vaikutusvoimasta eli syystä.

Tätä katsantokantaa nimitetään toisella nimellä monismiksi eli kausalismiksi, ja se opettaa että kaikki maailmassa tapahtuu luonnollisella tavalla, ettei voi olla vaikutusta ilman vastaavaa syytä, ei syytä ilman vaikutusta, ja että voima, aine ja muoto eroittamattomasti ovat yhteydessä keskenään. Sekä aineelliset että henkiset ilmiöt voimme todistelun avulla johtaa samaan yhteiseen alkusyyhyyn. Luonnontiede on kokeilun avulla todistanut, että elottomien kappalten ilmiöt vaihe vaiheelta ovat saaneet alkunsa pienemmistä aine-elementeistä, voimalla ladatuista atomeista. Näin ollen saavat mekaaniset vaikuttimet, eli kemiallis-fysikaaliset prosessit aikaan kaikki elottomassa luonnossa tapahtuvat ilmiöt.

Vitalismi taas väittää, että kaikkia elimistöjä ylläpitää erityinen elinvoima (*vis vitalis*, josta myös

nimi vitalismi johtuu). Tällä elinvoimalla ei ole mitään yhteyttä epäelimellisen aineen kemiallis-fysikaalisten voimien kanssa. Niin, tämän salakähmäisen elinvoiman kuvitellaan vielä hallitsevan luonnon kaikkia voimia; niin esim. väitetään etteivät n. s. sielulliset ilmiöt, sielun toiminta, mitenkään voi johtua pelkästään koneellisista, toisin sanoen yksinkertaisista luonnollisista kemiallis-fysikaalisista vaikuttimista. Tässä muka on ehdottomasti pakko turvautua "tarkoituksellisesti toimivaan," siis "yli-luonnolliseen" periaatteeseen. Ompa menty vieläkin pitemmälle ja muutta mutkia väitetty, ettei ihminen ylipäättään lainkaan kykene tyydyttävästi selittämään elimellisen elämän ilmiöitä.

Ei kukaan todella alaansa perehtynyt tiedemies nykyaikana tahtone kieltää tuota tosiasiaa, ettemme vielä pysty täysin tyydyttävästi tieteen kannalta selittämään useita sangen yksinkertaisia, yleisiä ja alkuperäisiä elämän ilmiöitä. Mutta onko meillä oikeus tehdä tästä kielteisestä tuloksesta johtopäätös, että elämänilmiöt yleensä eivät perustu kemian ja fysikan lakeihin, näihin lakeihin, jotka poikkeuksetta hallitsevat koko maailman avaruutta. Ei suinkaan!

Olisiko siis erityinen elinvoima vaikuttamassa tällä alalla, jonka arvoituksia nykyajan tiede on vasta osapuulleen voinut kokeellisesti ratkaista, niin että toistaiseksi saamme turvautua johtopäätöksiin todistelua jatkaessa? Ei ole syytä olettaa semmoista! Mikä tänään vielä on ratkaisematta, hämärää, voi jo huomenna olla täysin selvitetty ja valaistua! — Niin kuin koko elämä on lakkaamattoman kehityksen alainen ja pyrkii täydellisemmäksi, on kerran vielä varttuva ihmispolvi, joka henkisiltä kyvyiltään on verrattomasti meitä korkeammalla. Miten vähäpätöinen merkitys onkaan tällä ajalla! Mitä ovat vuosisadat ja tuhannet ihmisen kehityksen historiassa? Pisaroita elämän rajattomassa valtameressä!

Palataksemme takaisin elinvoimaan, täytyy meidän mainita, että useat seikat suoranaisesti viittaavat siihen, ettei sitä voi olla olemassa. Vitalismin kannattajien kaikista ponnistuksista huolimatta ei tähän saakka ole onnistunut löytää elimistöissä erityistä voimaa eikä niin kumoamattoman selvästi todistaa sen vaikutuksia, kuin kemian ja fysikan avulla voimme saada toimintaan ja todistaa epäelimellisen luonnon voimia.

Väitetä, että tuo etsitty elinvoima on vain kemiallis-fysikaalisten vaikuttimien korkeimmalle kehittyneet teho, eivät vitalistit ole voineet kumota.

Ennen vanhaan vallitsi pitkät ajat tuo harha-

luulo, että eräät määrättyt aineet, joita poikkeuksetta tavataan ainoastaan elävien olentojen ruu-milissa, muodostuvat vain elinvoiman vaikutuksesta ja ettei niitä voida saada syntymään kemiallisten tahi fysikaalisten menettelyjen avulla. Jo v. 1828 sai kuuluisa kemisti Wöhler tämän luulon järkytetyksi, sillä hänen onnistui laboratoriossaan valmistaa virtsa-ainetta, joka on elävän elimistön pelkkä aineenvaihdostuote, keinotekoisesti, synteettisellä menettelyllä. Jos nim. elimellisistä aineksista saatu sinihappoinen ammoniakki halh-dutetaan kuiviin, niin kehittyä atoomivaihdoksen avulla virtsa-ainetta.

Sittemmin on useita elimistölle ominaisia aineita valmistettu keinotekoisesti, kuten esim. virtsahappoa, lukuisia atomaattisia yhdistyksiä j. n. e. Täten on perinpohjin kumottu edellytys, että erityinen elinvoima salsi ne elimistössä kehittymään. Mutta sen sijaan täytyy meidän myöntää, ettei vielä ole onnistuttu keinotekoisesti valmistamaan eräitä tärkeitä kasviaineyhdistyksiä, jotka ovat välttämättömän tarpeelliset elimistön ravinnoksi, sanalla sanoen munavalkuaisainetta. Mutta epäilemättömtä on, että niitä vielä kerran opitaan valmistamaan, kunhan ensin saamme selville miten ja mimmisissa kemiallis-fysikaalisissa oloissa nämä aineet syntyvät elimistössä. Ovat-han tieteen kehitysmahdollisuudet rajattomia.

Elimistön soluissa ja kapilläärikudoksissa tapahtuu tietenkin kokonaan toisia ja monipuolisempia kemiallisia muutoksia kuin mitä me kömpelöillä apukokeillamme voimme laboratioissa toimittaa. Siinäpä juuri onkin niiden suunnattomien valkeuksien pääkohta ja jotka tekevät suorittettavan tehtävämme niin pulmalliseksi. Niiden voittaminen on oleva muuan tieteen tärkeimpiä tehtäviä.

Vielä eräs sangen merkittävä asianhaara viittaa siihen, ettei tuota oletettua elinvoimaa voi olla olemassa. Tiedämme, että maapallon kasvi-maailmassa yleensä tapahtuu muuan omituinen aineen- ja voimienvaihto, joka niin sanoakseni on itse elämän merkinä.

Tarkoitin kasvien kykyä valmistaa yksinkertaisista aineista, jotka kokoavat ympäristöstään mitä monipuolisimpia aineyhdistyksiä auringonvalon vaikutuksen avulla, sekä säilyttää näitä aineksia elimistöissään voimalähteenä, kunnes ne lopulta joutuvat eläinten ravinnoksi. Eläinruumiissa taas näiden kemiallinen teho, toisin sanoen ra-

vinnon koottu voimamäärä, muuttuu eläväksi voimaksi liikuntana, työnä ja lämpönä.

Kalorimetrysten tutkimusten avulla olemme saaneet selville — mikä käytännössä on lukuisien kokeiden avulla kumoamattomasti todistettu — että eläimen kehittämän lämmön ja työn summa; laskettuna lämpöyksiköissä (kalorioissa), on tarkalleen yhtäsuuri kuin eläimen nauttiman kehittämä lämpömäärä, ruumiin ulkopuolella polttamalla lämmöksi muutettuna, siis että sama voimamäärä, jonka eläin ravinnossaan kemiallisena jännitysvoimana saa ruumiiseensa, jälleen poistuu siitä elintoiminnan kautta. — Ruumiin koko työkyky riippuu näin ollen yksinomaan energiamäärästä, jonka eläinruumis ravintona saa osakseen. Tätä ravintomäärän ja voiman eli työkyvyn keskinäistä, alati jatkuvaa suhdetta nimitämme aineenvaihdoksi.

Jos nyt olettaisimme että aineenvaihto johtuisikin jostain toisesta ulkopuolisesta ja siitä riippumattomasta voimasta, näin tullisimme tuohon merkilliseen johtopäätökseen, että elinvoiman, voidakseen ylläpitää ruumista toiminnassa, täytyisi joka päivä alati uudelleen syntyä ruumiissa, ja — koska sillä ei ole mitään tekemistä ruuan-sulatukseen y. m. tunnettujen ilmiöiden kanssa — tyhjästä! Mutta tyhjästä ei vielä ikimääräisessä ole mitään syntynyt!—

Nykyään tunnemme ei ainoastaan atoomien vaikutusta niiden massassa, vaan olemme myös saaneet selville niiden yhdistymis- eli ryhmittymismuodot. Myöskään kemian kannalla ei meidän näin muodoin tarvitse turvautua erityiseen elinvoimaan, vaikkamme voikaan kuten sanottu omin silmin nähdä noita pienempiä voimalla ladattuja aineen osia, atomeja. Mutta mikäli tunnemme silmännähtävien eri aineiden todelliset ominaisuudet, sikäli tutustumme myös niihin näkymättömiin ainehiukkasiin. Me voimme edeltäkäsien laskemalla ja määrättyjä ehtoja noudattaen saada atoomiryhmät purkautumaan, ryhmittymään uuteen järjestykseen, ja täten saamme syntymään — uuden aineen. Me tunnemme jo lukemattomia eri atoomiryhmitä joita voimme käyttää palvelukseemme, niinkuin laboratoriolissamme joka päivä teemme.

Meillä ei tosin ole selvää käsitystä siitä, miten atoomit liikkuvat ja ryhmittymisensä muodostavat uusia aineyhdistyksiä, mutta sen vuoksi ei meidän suinkaan tarvitse pitää tuota itse asfassa-sangen luonnollista aineiden muodostumista atoomiryhmistä minään yliluonnollisena, metafysillisena taikatemppuna eikä etsiä selitykseksi erityisiä, ilmiöistä riippumattomia luomisvoimia.

Jos pidämme silmällä yllämainittuja, yhtä yksinkertaisia kuin todellisia selkkoja, niin näyttää moni tähän saakka käsittämätön ja salaperäinen ilmiö meistä selvemmältä ja helpommin käsiteltävältä. Niin on aina viime aikoihin saakka siittäminen eli hedelmöittyminen ollut meille mitä salaperäisimmin arvoitus. Sikiäminen, kuten tiedämme, tapahtuu siten, että kaksi erilaatua soluyksilöä, isällinen siemen — (sperma) — solu ja äidillinen munasolu liittyvät yhteen (kopulatsiooniksi).

Miten äärettömän monimutkainen onkaan semmoisen solun rakenne, miten ihmeteltävän täsmällinen solusydämen pienen pieniin osiin sidottujen voimien vaikutus, noiden hentojen voimien, jotka liikkuen ja toimien pienoisella alallaan yhtä kaikki määräävät kulun sukupolvekseen toiseen! Ja yhä suuremmaksi kasvaa kunnioittava ihmettelymme, kun ajattelemme, että yksi ainoa pienoinen spermasolu, jommoisia mahtuu miljoonittain kuutiomillimetrin tilavuuteen, siirtää isän henkiset lahjat, ruumiilliset ominaisuudet, niin, isän sekä hyveet että paheet pojalle perinnöksi; voipi myös tapahtua, ettei poika saakaan tätä isän perintöä, vaan vasta pojanpoika.

Mutta vaikka pienoinen solu herättääkin ihmetelystä suuremmoisesti nerokkaan rakenteensa, siihen koottujen henkisten ja ruumiillisten kykyjen säilytyspaikkana ja vaikka siinä tulee kysymykseen lukuisia eri tavalla vaikuttavia voimia ja edellytyksiä, on yhtä kaikki koko menettely uuden olennon siitessä uskomattoman yksinkertainen, peikästään koneellinen prosessi. Siinä tulee pääasiassa kysymykseen muuan solujen liikuntaa koskeva ilmiö, jolle on annettu tieteellinen nimi Chemotaxis. Sillä tarkoitetaan tuota ilmiötä, että kaksi ominaisella liikuntokyvyllä varustettua elimistöä — tässä tapauksessa siis siemen-solu ja munasolu — erityisen kiihotuksen ja eräiden munasolusta purkautuneiden kemiallisten aineiden vaikutuksesta pyrkivät yhdistymään. Kokeiden avulla on todistettu, että spermatozoet (siemenjyvät) kykenevät kulkemaan "vastavirtaan" (munasarjasta ja emättimestä tiuhkuvaan nestettä vastaan). Tästä on seurauksena, että ainoastaan voimakkaimman, elinkykyisimmän soluyksilön onnistuu raivata itselleen tie aina munasoluun saakka. Kun tämä onnensuosima sperma-

solu sitten kaivaa päänsä munasolun seinään, on siittäminen tapahtunut. Koneellisesti kehitty siten tästä molempien solujen yhdistyksestä uusi itsenäinen yksilö, jonka ominaisuudet jo edeltäkäs in on varattu soluun.

Tuo ennen meistä niin salaperäinen ja käsitämätön siktäm isprosessi näytt äy tyy meille nyt yht ä yks inkertaisena kuin valtavan suurem mo isena. Samalla kun sikiäm isen salaisuus selviää, kadottaa myös taru henkilö llisest ä kuolemattomuudesta merkityksensä. Sillä onhan selvä, että kun eläm äm me määr äty llä hetkellä saa aikunsa siemenplasm an purkautuessa, silloin ei — edes järjen kannalta katsoen — enää voi olla puhettakaan eläm ä n iä isest ä jatkumisesta.

Samana isia ilmiöitä kahden solun yhteensulamisesta voimme nykyään nähd ä ja seurata kaikkine vaiheineen mikroskoopin avulla. Ne osoittavat miten tärke ä merkitys tuolla näenn ä isest i yks inkertaisella ilmiö llä on; kaikki eläm ä n muodot han ovat tavalla tai toisella chemotaxis-prosessista riippuvia. Meid ä n ei siis tarvitse mit ä sikiäm iseenk ään tulee, turvautua tuohon elinvoiman mystilliseen avustukseen.

Me näemme siis, ettei elinvoimateoria millään alalla pid ä paikkaansa, tuo oletettu "ylivoima" ei ole lainkaan sopusoinnussa tieteellisen tutkimuksen uusinten tulosten kanssa. Ei ole olemassa mit ään erityistä elinvoimaa, joka vaikuttaisi itsenä isest i, fysikan ja kemian laeista huolimatta.

On selvää, että tiede tulevaisuudessa on selvittävä useita vielä häm ä röitä seikkoja tällä alalla,

sillä "valmista." loppuun saakka tutkittua tiedettä ei ole olemassakaan. Mutta se mit ä tän ä pä ivänä jo tied äm me, on tieteen vastaisten voittojen kautta ainoastaan saava tukea ja tuleva valaistuksi, ei koskaan kumotuksi.

Jo yks inkertaisinkaan logikka ei voi hyväksyä mit ään muuta selitystä eläm ä n ruumiillisista ilmiöistä kuin kemian ja fysikan lakeihin perustuvaa, jonka tulokset näemme kaikkialla elottomassakin luonnossa. Sillä onhan selvää, että kaikki aineellinen, oli se sitten elollista tahi elotonta, on samojen ikuisten ja suurten lakien alaista, niin kuin kemia ja fysika meille opettavat. Ja tämä tieto johtaa meid ä t monistisen filosofian yksist ään oikeaan ja yhtenä iseen maailmankatsomukseen, joka selittää kaikki ilmiöt yhdest ä ainoasta valkuttimesta johtuvaksi. Tämä monistinen katsantokanta on vanhoillisten pimeystaistelusta huolimatta yhä enemmän tuleva kaikkien yhteiseksi omaisuudeksi.

Tiedettä ja sen vahvistamia totuuksia ei koskaan voida kumota, vaikka vastustajat verhoutuvatkin tieteellisy yden lainattuun höyhenpukuun. Keinotekoisest i luotu, onttojen lauseparsien ja kiihkolle van, mutta tyhj ä n oppijärjestelm ä n avulla tuettua dualismia, sieluineen ja ruumiineen, aine- ja henkimaa ilmoineen, joita tylsyneill ä aseilla vapaan tieteellisen tutkimuksen kannattajia ahdistetaan, ei ole muuta kuin karkeaa petosta, jonka avulla taikauskoo koetetaan säilyttää to tuuden sijalla, ylläpitää vanhoja ennakkoluuloja ja estää kansan syviä rivejä pääsem ä st ä kehitym ään todelliseen ihmisyyteen.

Mik ään reformi, moraalinen tai henkinen, ei ole koskaan tullut yhteiskunnan yläluokan taholta. Jokainen on lähtenyt marttyyrien ja uhrien protesteista. Työ ä tekev ä n vä estön vapautuminen täytyy tapahtua työ ä tekev ä n vä estön itsensä toimesta.

Me vakuutamme perus-periaatteenamme, että työ, kaiken rikkau den luoja, on oikeudettu kaikkeen mit ä se on luonut.

T ä ten vakuuttaen me sitoudumme olemaan halukkaat omaksumaan seuraukset tämän radikaalisen periaatteen käyt ä nnö ss ä toteuttamisesta, joita ovat koko liikevoittojärjestelm ä n kukistaminen, kaikkien monopolien hävittäminen, etuoikeutettujen luokkien poistaminen, maailmanlaajuinen valistuminen ja veljestyminen, täydellinen vaihtovapaus sekä parhain ja suurin kaikista, meid ä n niinkutsutun kristillisen sivistyksemme suurimman häpeätalran, suurten joukkojen köyhyyden lopullinen poistaminen.

—Vendell Philips.